

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **nezl. D. D. T., nar. X**, státní příslušník X
zastoupený zákonnou zástupkyní D. T. H.

právně zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě ze dne 4. 6. 2024 na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky vedeném pod č.j. OAM-17635/PP-2023.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“)

vedeném pod sp. zn. OAM-17635/PP-2023. V žalobě uvedl, že řízení o jeho žádosti bylo zahájeno dne 6. 12. 2023. Dle § 169t odst. 6 písm. g) ZPC byl správní orgán povinen rozhodnout o žádosti žalobce do 60 dnů ode dne podání žádosti. S ohledem na skutečnost, že tato zákonná lhůta již marně uplynula, má žalobce za to, že žalovaný správní orgán je nečinný. Vzhledem k uvedené nečinnosti žalovaného přistoupil žalobce dne 20. 2. 2024 k podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti. Nadřízený správní orgán, tj. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), vydal dne 19. 3. 2024 opatření proti nečinnosti č.j. MV-33140-3/SO-2024 (dále jen „opatření proti nečinnosti“), kterým přikázal žalovanému vydat rozhodnutí do 60 dnů od doručení tohoto opatření. Žalovaný nicméně ve věci žalobce (ke dni podání žaloby) nerozhodl. Žalobce poukázal na skutečnost, že zákonná lhůta k vydání rozhodnutí již byla překročena o téměř 4 měsíce. Standardní lhůta v délce 60 dnů uplynula již dne 5. 2. 2024. Žalobce byl po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí výzvou ze dne 26. 2. 2024 vyzván k předložení dokladu či dokladů prokazujících datum jeho vstupu na území České republiky. Žalobce zaslal svou odpověď na tuto výzvu již dne 19. 3. 2024, tedy před více než 2 měsíci a od této doby neobdržel od žalovaného žádnou odpověď. Na uvedeném nic nemění skutečnost, že žalobce byl k odstranění vad vyzván až 21 dnů po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Přes výše uvedené stanovila Komise žalovanému lhůtu v délce dalších 60 dnů, aniž by potřebu takto dlouhé lhůty jakkoli zdůvodnila. I tuto lhůtu pro vydání rozhodnutí ale žalovaný nedodržel a rozhodnutí dosud nevydal. Žalobce je tak přesvědčen, že podává žalobu oprávněně, jelikož žalovaný překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí již o téměř 4 měsíce, tedy o dvounásobek její původní délky.

2. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že po zahájení řízení dne 6. 12. 2023 zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky, které zákon stanoví pro udělení požadovaného druhu přechodného pobytu. Veškeré jednotlivé úkony provedené žalovaným jsou nedílnou součástí správního spisu, jenž byl v kopii soudu předložen. Podotkl, že žaloba postrádá bližší konkretizaci či argumentaci tvrzené nečinnosti, přičemž obsah žaloby je jen velmi stručně založen na tom, že žalovaný je ve věci nečinný. Žalovaný nadále činí nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí ve věci. S odkazem na správní spis má za to, že je v řízení činný.
3. Soud ze správního spisu ověřil, že řízení o žádosti žalobce bylo zahájeno dne 6. 12. 2023, přičemž opatření proti nečinnosti vydané Komisí bylo žalovanému doručeno dne 19. 3. 2024. Žádné další úkony, které by žalovaný činil po doručení opatření proti nečinnosti, ze spisu patrné nejsou.
4. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Při posuzování žalobou namítané nečinnosti žalovaného soud vyšel z následující právní úpravy:
6. Podle § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že *o žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.*
7. Podle § 87b odst. 1 ZPC platí, že *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana*

Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.

8. Podle § 44 odst. 1 správního řádu platí, že řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen „žádost“), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.
9. Podle § 80 odst. 1 správního řádu platí, že *nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.*
10. Podle § 80 odst. 3 správního řádu platí, že *opatření proti nečinnosti může nadřízený správní orgán učinit i v případě, kdy je z okolností zjevné, že věcně a místně příslušný správní orgán nedodrží lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí o žádosti nebo zahájí řízení z moci úřední anebo v řízení řádně pokračovat. Po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.*
11. Úvodem soud konstatuje, že žalobce podal žalobu ve lhůtě stanovené v § 80 odst. 1 s.ř.s. a splnil též podmínku řízení ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s. spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředků, které jsou podle § 80 správního řádu stanoveny k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Tato skutečnost vyplývá z opatření proti nečinnosti, které je součástí správního spisu. Žaloba je tedy přípustná, a soud proto mohl přistoupit k věcnému posouzení žalobních tvrzení o nečinnosti žalovaného.
12. Nutno předeslat, že soud je povinen žalobě na ochranu proti nečinnosti vyhovět tehdy, jestliže ke dni vydání rozsudku povinnost žalovaného vydat žalobou požadované rozhodnutí trvá a zároveň již uplynula doba, v níž takové rozhodnutí mělo být vydáno. Zákon o pobytu cizinců přitom stanoví pevnou lhůtu, v níž musí být příslušné rozhodnutí vydáno a nestanoví žádnou, v tomto případě relevantní výjimku (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2021 č.j. 54 A 36/2020-19). Jak též konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2012 č.j. 2 Ans 14/2012-41: „*Nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů.*“
13. Pro posouzení projednávané věci je podstatné, že Komise jako nadřízený orgán opatřením proti nečinnosti přikázala žalovanému, aby ve lhůtě 60 dnů od doručení tohoto opatření vydal v řízení o žalobcově žádosti rozhodnutí. Přijme-li totiž nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu), je tím presumován fakt, že správní orgán byl v dané věci nečinný. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012 č.j. 2 Ans 14/2012-41). Pro posouzení nečinnosti žalovaného zůstala klíčovou proto ta část správního řízení, která následovala poté, kdy bylo opatření proti nečinnosti doručeno žalovanému, tj. po dni 19. 3. 2024. Soud předně konstatuje, že z obsahu předloženého spisového materiálu nezjistil, že by žalobce v posuzovaném úseku správního řízení svým procesním chováním způsobil či „přispěl“ k průtahům, tedy že by bylo na místě aplikovat ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu (ostatně ani žalovaný takto neargumentoval). Zároveň soud neshledal, že by nastala skutečnost, která by v souladu se zákonem pozastavila běh lhůty pro vydání rozhodnutí. Žalovaný totiž neučinil žádný (relevantní) úkon, ze kterého by vyplývalo, že

postupuje tak, aby mohl v řízení vydat (meritorní) rozhodnutí. Soudu není zřejmé, co žalovaný míní tím, že „nadále činí nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí ve věci“. Z předložené kopie správního spisu je naopak evidentní, že žalovaný žádný úkon poté, co mu bylo doručeno opatření proti nečinnosti, neučinil. Soud dále prostřednictvím informačního portálu pro cizince dostupného na internetových stránkách Ministerstva vnitra ověřil, že řízení o žádosti žalobce není stále skončeno.

14. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že žalovaný byl prokazatelně ke dni vydání tohoto rozsudku nečinný, neboť navzdory příkazu nadřízeného orgánu, aby ve lhůtě 60 dnů od doručení opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí o žádosti žalobce, tuto povinnost nesplnil.
15. Jelikož soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, žalovanému podle § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil, aby v řízení o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky vydal rozhodnutí ve věci samé. Lhůtu k vydání tohoto rozhodnutí soud určil v délce 30 dnů, kterou považuje za adekvátní vzhledem k dosavadní nepřiměřené délce řízení o žádosti.
16. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání a soud neshledal potřebu provádět jakékoliv dokazování (ve věci bylo možné vycházet z podkladů obsažených ve správním spise), bylo o věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnuto bez nařízení jednání.
17. Ve druhém výroku rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny odměnou za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny 2 paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a též částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 10 228,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám jeho právního zástupce advokáta Mgr. Petra Václavka (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. září 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu